

Θεοτόκος, η Μεσίτρια του γένους των Χριστιανών

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](http://www.pemptousia.gr/?p=7992)

[Προηγούμενη δημοσίευση:<http://www.pemptousia.gr/?p=7992>]

Η Παρθένος, έχοντας αφιερωθεί τελείως στο Θεό, παρόλο που απώθησε κάθε παρόρμηση προς αμαρτία, ένιωσε την αδυναμία της ανθρώπινης φύσης πολύ περισσότερο από άλλους και επιθυμούσε διακαώς την έλευση του Σωτήρα. Μέσα στην ταπείνωσή της θεωρούσε τον εαυτό της ανάξιο ακόμη και να διακονήσει την Παρθένο που θα τον κυοφορούσε. Για να μην την αποσπά τίποτα από την προσευχή και την εγρήγορση, η Μαρία έδωσε στο Θεό όρκο να μην νυμφευθεί, έτσι ώστε να ευχαριστεί μόνον Αυτόν σε όλη της τη ζωή. Ήταν αρραβωνιασμένη με τον ηλικιωμένο Ιωσήφ. Όταν η ηλικία της δεν Της επέτρεπε να παραμείνει στο Ναό, εγκαταστάθηκε στην οικία του στη Ναζαρέτ.

Εδώ η Παρθένος συγκατατέθηκε στον αρχάγγελο Γαβριήλ που της έφερε τα χαρμόсуна νέα της γέννησης του Υιού του Υψίστου απ' αυτήν· «Χαίρε, κεχαριτωμένη· ο Κύριος μετά σου· ευλογημένη συ εν γυναιξί... Πνεύμα Άγιον επελεύσεται επί σε, και δύναμις υψίστου επισκιάσει σοι· διό και το γεννώμενον άγιον κληθήσεται υιός Θεού». Η Μαρία αποδέχθηκε την αγγελική χαρμόσυνη είδηση ταπεινά και υποτακτικά. «Τότε ο Λόγος, με τρόπο γνωστό σε αυτόν, κατήλθε και, όπως Αυτός ο ίδιος θέλησε, εισήλθε στη Μαρία και κατοίκησε μέσα σε αυτή». «Όπως η αστραπή φωτίζει ό,τι είναι κρυμμένο, έτσι και ο Χριστός εξαγνίζει ό,τι είναι κρυμμένο στη φύση των πραγμάτων. Εξάγνισε και τη Μαρία και ύστερα γεννήθηκε, έτσι ώστε να δείξει ότι εκεί που είναι ο Χριστός, είναι εμφανής η αγνεία σε όλη της τη δύναμη. Εξάγνισε την Παρθένο, έχοντας ετοιμάσει αυτή με το Άγιο Πνεύμα, και τότε η κοιλία, έχοντας γίνει αγνή, Τον συνέλαβε. Εξάγνισε την Παρθένο όταν αυτή ήταν άθικτη διότι, έχοντας γεννηθεί, την άφησε Παρθένο. Δεν λέω ότι η Μαρία έγινε αθάνατη, αλλά ότι όντας φωτισμένη με τη χάρη, δεν ενοχλείτο από αμαρτωλές επιθυμίες». «Το Φως κατοίκησε σε αυτή, εξάγνισε το νου της, έκανε τις σκέψεις της καθαρές, αγνές τις ανησυχίες της, καθαγίασε την Παρθενία της». «Εκείνη που ήταν αγνή σύμφωνα με την ανθρώπινη λογική, Αυτός την έκανε αγνή κατά χάρη».

Η Μαρία δεν είπε σε κανένα για την εμφάνιση του αγγέλου, αλλά ο ίδιος ο άγγελος αποκάλυψε στον Ιωσήφ τη θαυμαστή σύλληψη της Μαρίας από το Άγιο Πνεύμα μετά τη γέννηση του Χριστού με πλήθος επουρανίων στρατιών των αγγέλων, το

ανήγγειλε στους ποιμένες. Οι ποιμένες, ερχόμενοι να προσκυνήσουν το νεογέννητο, είπαν πως είχαν ακούσει γι' Αυτό. Έχοντας προηγουμένως υπομείνει την υποψία με σιωπή, η Μαρία και τώρα άκουσε με σιωπή και συντήρησε στη καρδιά Της τα ρήματα σχετικά με τη μεγαλοσύνη του Υιού της. Σαράντα ημέρες αργότερα άκουσε τη δοξαστική προσευχή του Συμεών και την προφητεία σχετικά με τη ρομφαία πού θα διαπερνούσε τη ψυχή της. Αργότερα είδε πώς ο Ιησούς προόδευε στη σοφία· τον άκουσε σε ηλικία δώδεκα ετών να διδάσκει στο Ναό, και όλα τα συντήρησε στη καρδιά της.

Παρ' όλο που ήταν κεχαριτωμένη, δεν είχε ακόμα καταλάβει σε τί θα συνίστατο το λυτρωτικό έργο και η μεγαλοσύνη του Υιού της. Οι Εβραϊκές αντιλήψεις για το Μεσσία τής ήταν οικείες και φυσιολογικά συναισθήματα την έκαναν να ανησυχεί γι' Αυτόν, προστατεύοντάς τον από εργασίες και κινδύνους που μπορούσαν να φανούν υπερβολικοί. Επομένως, στην αρχή ακουσίως ευνοούσε τον Υιό της κάτι που προκάλεσε την υπόδειξή του για την ανωτερότητα της πνευματικής συγγένειας από τη σαρκική. «Ανησυχούσε βέβαια για την τιμή της Μητέρας του, αλλά πió πολύ για τη σωτηρία της ψυχής της και τη σωτηρία των ανθρώπων, για τους οποίους είχε ενδυθεί τη σάρκα».

Η Παναγία το κατανοούσε αυτό και άκουσε το λόγο του Θεού και τον φύλαξε. Όπως κανείς άλλος άνθρωπος, είχε τα ίδια αισθήματα με το Χριστό· αγόγγυστα σηκώνοντας τον πόνο μιας μητέρας, όταν έβλεπε τον Υιό της να διώκεται και να υποφέρει συναγαλλόμενη την ημέρα της Αναστάσεως, ενδεδυμένη την ημέρα της Πεντηκοστής με «δύναμη εξ ύψους». Το Άγιο Πνεύμα που κατήλθε σε Αυτήν .Την δίδαξε τα πάντα, και «Την οδήγησε εις πάσαν την αλήθεια». Όντας φωτισμένη, ξεκίνησε να εργάζεται όλο και περισσότερο ενθουσιωδώς για να εκτελέσει ό,τι είχε ακούσει από τον Υιό της και Σωτήρα, έτσι ώστε να ανέλθει σ' Αυτόν και να είναι μαζί Του.

Το τέλος της επίγειας ζωής της Υπεραγίας Θεοτόκου ήταν η αρχή της μεγαλοσύνης της. «Όντας κεκοσμημένη με θεία δόξα» στέκεται και θα στέκεται και την ημέρα της Κρίσεως και στον μέλλοντα αιώνα, στα δεξιά του θρόνου του Υιού της. Βασιλεύει μαζί με Αυτόν και έχει παρρησία προς Αυτόν ως η κατά σάρκα Μητέρα του και ως ένα πνεύμα με Αυτόν ως μία που έκανε το θέλημα του Θεού και δίδαξε άλλους. Ελεήμων και γεμάτη αγάπη, επιδεικνύει την αγάπη της προς τον Υιό της και Θεό, από αγάπη για το ανθρώπινο γένος. Μεσιτεύει γι' αυτό ενώπιον του Ελεήμονος, και ασχολούμενη με τον κόσμο, βοηθάει τους ανθρώπους.

Έχοντας ζήσει όλες τις δυσκολίες της επίγειας ζωής, η Μεσίτρια του γένους των χριστιανών βλέπει κάθε δάκρυ, ακούει κάθε στεναγμό και ικεσία απευθυνόμενη

προς Αυτή. Ιδιαίτερα κοντά της είναι όσοι εργάζονται στη μάχη κατά των παθών και ποθούν ένθερμα μια θεάρεστη ζωή. Αλλά ακόμα και για τις επίγειες έγνοιες είναι αναντικατάστατη βοηθός. «Πάντων θλιβομένων η χαρά, και αδικούμενων προστάτις και πενομένων τροφή , ξένων τε παράκλησις και βακτηρία τυφλών, ασθενούντων επίσκεψις, καταπονουμένων, σκέπη και αντίληψις και ορφανών βοηθός, Μήτηρ του Θεού του Υψίστου, συ υπάρχεις Άχραντε». «Η ελπίς και μεσιτεία και καταφύγιο των Χριστιανών». «Η εν πρεσβείαις ακοίμητη Θεοτόκος», «η κραταιά βοήθεια του κόσμου». «ημέρας γαρ και νυκτός πρεσβεύεις υπέρ ημών και τα σκήπτρα της βασιλείας ταις σαις ικεσίαις κρατούνονται».

Δεν υπάρχει νους ή λόγια για να εκφραστεί το μεγαλείο Αυτής που γεννήθηκε στην αμαρτωλή ανθρώπινη φυλή αλλά έγινε «τιμιωτέρα των Χερουβείμ και ενδοξότερα ασυγκρίτως των Σεραφείμ».

Πηγή: Αγ. Ιωάννης Μαξίμοβιτς, «Η τιμή της Θεοτόκου στην Ορθόδοξη Εκκλησία», εκδ. Μυριόβιβλος, σ. 83-91